

(המשך מעמוד 29)

זוביל האוטונומיה? מבחינה היסטורית דומני, שאפשר לקבוע כי מי שחתם על הסכם השלום עם מצרים הכיר כי איורו רים אלה (יהודה, שומרון ועזה) ייצאו משלטון ישראלי...

מוסר כנוכחיות

אל מציעי ה.אוטונומיה בממשלת ישראל מעיר הרכבי, כי עמדתם אינה מציינת את העצמת עמיתם בדבר הכינוח ש.אוטונומיה זו תוליד, הוא משווה אותם למהנדסים, שטרם ב.בניית גשר עד מתי צית הנהר, ומסכם, כי הפספדייוויד הונחה אבן-הפינה למדינה הפלסטינית. הרכבי מציע את קברניטי המדינות הישראליות כמאחזי-עניים, ואת תושבי ישראל כעורים: העובדה שממשלת ישראל יכלה להציע לקהל בישראל מדיניות כזו שלאחר תקופת האוטונומיה תוכרו ריבוי נות ישראלית בגדה, הוא סימן מדאיג מאוד. אני תמה כיצד יכלה דעת-הקהל בישראל להתייחס להודעה כזו ולקבלה באין מכלים דבר. בעיני זהו סימן ל-פרימיטיביות אימה של המחשבה הישראלית בישראל ולהתבזהות. במקום שדעת הקהל בישראל תתריס ותאמר למנהיגים: יודעים אנו שבהסכם קמפ-דייוויד ויתרתם על הגדה והרצועה, אל תכחדו!...

כיצד אירעה התבזהות זו? רמת הר מוסריות הציבורית כה ירדה, ששום מעשה מכוער, מיק, פלילי, ושום גילוי של שחיתות, בשטח החיים המדיניים הפנימיים,

מושה דיין בכיתת הקברות סוס ורוכבו

אינו מסעיר ומזועזע, או נחשב לחריג. נפר צו כל הדלתות, כל תנורמות בטלות. מעור למ לא היתה ישראל ארץ של מלאכים, והיו בה מעשים מכוערים ושערוריות, אך למ ההירדרות הגיעה לשפל שלא היינו רגילים לו כלל...

את תהליך ההתבזהות קושר הרכבי ל-יידתה של החברה הישראלית לרמה מוסרית שבטית חד-צדדית, שאותה הוא מכנה "מוסר הכנופיות". מוסר זה מקורו בי-מנהיגות דמאגוגית, אשר מנצלת ומפחיה צרים בעם, מתמרנת בפחדיו, ומסתיירה בי-פניו איומים ומבליטה איומים חלקיים, וכך מביאה לירידה בחשיבת המדיניות הכללית. מידת ההתבזהות המדינית היא כה חמורה, ששום כישלון מדיני אינו מביא את הממשלה לחוש באי-נוחות כלפי דעת הקהל, ושום חרפה איננה נוקפת לחובת השלטון. הדמאגוגיה מביאה שכישלון בי-מדיניות חדל להיות אמת-המידה לקבוע את עמדת העם כלפי שלטונו ומיכחן לי-הצלחתם, שכן הישגיהם נמדדים לפי אמת-המידה של התנפוחים הלאומית ומילות ההתנפה שבפיהם, שאנו תמיד צודקים, חוקים ומטיילי אימה...

ההתנחלויות ואש"ף

הרכבי סבור שמקור ההנחה הישראלית שסוף הגדה המערבית להיות בריבונות ישראלית, באמונה האווילית של חלק מ-

תושבי ישראל, כי מדיניות ההתנחלות נוצר דה ליצור בגדה נוכחות ישראלית שלא תאפשר עוד ניתוק, ולראייה: הסיכויים שהיו בהורדת הישובים מחבל-ימית, כמו בא להדגים לעם המכור לכלייהתיקשר ת, כי פירוק ההתנחלויות בגדה המערבית היה קשה שבעתים.

אלא שבניגוד להבנת כל שהתרחש בי-יני באיזור שהיה מדברי, קובע הרכבי: חולשתן של ההתנחלויות הוא שאין הן משנות מן הציביון הערבי של הגדה, שכן אפילו תגדל אוכלוסייתן היהודית היא תיוותר מיעוט קטנטן... מה עוד, שההתנחלויות והמתנחלים, הפכו לערבים ל-מל של גירוי ומיאוס.

על טענתו של מנחם בגין, השואל: דוע מותר ליהודים להתיישב בניו-יורק ואסור להם להתיישב בגדה המערבית? מציע הרכבי בליגלוג, כי מאחר שעל הדי המתגורר בניו-יורק חל החוק הי-אמריקאי, על יהודי שיתגורר בגדה הי-מערבית יחול המישפט הערבי.

בעוד שאת מתנחלי חבל ימית היה צריך פנות במאמץ ממשלתי, משוכנע הרכבי, י את המתנחלים בגדה המערבית יפנה המישפט הערבי: המתנחלים בגדה יתפנו מעצמם, עד לפני שיווצר עליהם לחץ ערבי משיתברר שיצטרכו לסור לחוק הי-ערבי, ואילו אף לפני שיספיקו להגיש שבון שמן לממשלת-ישראל לפצותם על כך.

בניגוד לעמדתו בעבר, מקבל הרכבי סיפרו החדש את הקביעה כי אש"ף מייצג את מרבית הפלסטינים, והוא אף קובע נחרצות: אילו נערך משאל עם, היה קרוב לוודאי רוב מכריע מן הפלסטינים באזורים המוחזקים ובשאר חלקי העולם מצביע שאש"ף מייצגו... כוחו של אש"ף בעיני הפלסטינים בא לו מהיותו המייצג או המגלם את התביעה שהפלסטינים מהווים קיבוץ לאומי הראוי להגדרה עצמית ולמדינה, ביתר קיצור, מהיות אש"ף מסמל את התביעה ששילטון ישראלי לא יתמיד בגדה וברצועה...

בליגלוג לא מבוסס קובע הרכבי, כי כל המאמצים שנעשו מצד שילטונות ישראל להביא לכך שתושבי הגדה המערבית י-רצו עזה יסתייגו מאש"ף נועדו לכיש-לון, והוא מציינ: כל עוד עומדות לפני-הם שתי האפשרויות, שילטון ישראלי או אש"ף, הם ייבחרו באש"ף...

את עניין אי-הכרת ישראל באש"ף מציע הרכבי לפתור כך: ממליץ היתי לפני ישראל להכיר באש"ף הכרה מחתנית בכך שיכיר במקביל נוכחות ישראל להתקיים, וכי יכיר בכך שהסדר עמנו פירושו סוף תביעותיו וסוף הסיכסוך, וכי לדבר יינתן ביטוי ממשי בסידורי ההסדר...

איני קוסמיטיקאי המייחב

עמדת ישראליות

באחד הפרקים, תחת הכותרת הודעה אישית, מזכיר הרכבי את ניתוחו בעבר את העמדה הערבית (בעיקר בסיפרו עמדת הערבים בסיכסוך ישראל-ערב), ומבהיר לקוראים התמהים למקרא המלצותיו בספר זה על מדיניות ישראלית מתונה, הוא אינו חוזר בו מניתוחו בערב את העמדה הערבית, תוך שהוא מעיר: איני קוסמיטיקאי המייפה עמדות ישראליות או ערבי-יות. אבל הוא מציע את השקפותיו, השקפות של ריאליסט לנוכח עליית הגוי-רם הפלסטיני והתבססותו.

הרכבי מבחיר את הנחת-היסוד שלו בי-קביעה כי, עליידי שניגו מונגה וגמרי שה נשיג תוצאות מדיניות טובות מאשר עליידי מדיניות קיצונית, שתיבאנו לצרות צרורות, ואשר ברבות הימים נצטרך ל-סגת ממנה וסופנו שנישיג הסדר בתנאים שחותרים, גישתי אולי אפשר לכוונתה יצנית, אולם היא נדחפת מעממים יצניים, או ממניעים מקאווליים של, ריאליפוליטיקאי, שאלה אחת אוני מצגי לנגד עיני, היא לבדה מנחה אותי - כיצד נשיג את הי-הסדר הטוב ביותר, או ביתר דיוק, הגרוע שחותר, ככך משיב הרכבי לגוי יורק טיימס, שהציגו כנגז שהפך ליונה.

מילכוד ירושלים

הציבוריות הישראלית אינה נוכנה לי-קבל כל רעיון הדוגל בחלוקתה החוזרת של ירושלים לשתי ערים, ובדין חלוקה כזו מכנה הרכבי, טיטוס והסדר בלתי טבעי, אבל הוא מבחיר, כי פיתרון בעיית ירושלים חייב לענות על התביעות של

אריאל שרון באילון-מורה התנחלויות תחת שילטון ערבי

דות של תושביה ותהפוך למרי אורחי, שאומנם עלול לבוא בגלים, המתיחות בין המתנחלים לשכניהם תחמיר, ככל שיהיה אי-שקט בגדה, בעייתה תהפוך נושא להתי-עניינות בינלאומית, ויגבר הלחץ על ישר-אל, ואולי עד כדי פיתרון כפויה...

המילכוד והמוצא

לקראת סיכום הפרק האקטואלי של סיפ-רו, שב הרכבי לפרקי התחילה שלו, לבר-כוכבא והאסון שזה הביא על ישראל: דומני, שאם מרד בריכוכבא הבלית את חשיבותה של המציאותיות, לקחים לתקופ-תנו יש לנו דווקא הרבה יותר מהמרד הי-גדול, המורדים במרד הגדול היו מיעוט בעם, ואף על פי כן, עשו את העם כולו לבן ערובה להם ושותף לאינטרס שמדיניות הקיצוניים תצליח, הוא הדין בקיצוניים בתקופה הנוכחית (כולל בממש-לה) שמבקשים להביא שמדיניות ההתנח-לות שלהם, לא רק מוצגת כדבר שמבטיח את קיום ישראל, אלא שקיום ישראל הוא שמבטיח את ההתנחלות, עליידי הקשר ש-נוצר בין השתיים... (אבל) כפי שהתברר לפני קרוב לאלפים שנה עשיית כל העם לבן-ערובה בשם הקונסנוס הלאומי היא מדיניות הרת אסון...

כאן שב הרכבי לדילמה שלו, שהיא הדילמה של כל המתונים במדינת ישר-אל: היארתי בתיאור דמויני את מצבם הקשה של המתונים במרד הגדול, שנקלעו למצוקת שקפאת שכלל צעד או התבטאות מצדו של עולות היתה להתפרש כגילוי של דפיסיום (תבוסתנות) וסיוע לאויב, שכל קה דומה שרויים המתונים בישראל, אם יצביעו על התפתחויות מסוכנות לישראל, עלול הדבר להתפרש כאילו הם מומינים אחר, אם יציינו כיצד הערבים יכולים לפעול נגד ישראל, עלול הדבר להתפרש כאילו נותנים הם לערבים רעיונות כיצד לפגוע בנו; אם יציינו כיצד עלול יחסי אבצות-הברית להידרדר, עלול הדבר להתי-פרש כאלו מומינים הם לחץ מארצות-הברית, או מייעצים לארצות-הברית כיצד לחחוץ על ישראל...

על הקנאים ועל אנשי גוש-אמונים מוסף הרכבי: ראינו שהקנאים היו מסור רים לעמם ואידיאליסטים בנכונותם אחרך נפשם למען עצמאותו, תבונות אלה לא הבטיחו כלל שדרכם תצליח, גם היום אפשר להיווכח באידיאליזם בין אנשי גוש-יאמרו גים, נכונות לשאת בקשיים למען האידיא-ליזם, הבולטת לטובה בקרב החברה הי-ישראלית, שפנתה לארצות-חיים צרכני, אוי-לם טיפוסים שנשמעות אצלם ציפיות לגיי-סים ולסייעתא דשמיא, הבה נזכיר את הסכנות הכרוכות בגישה זו, שהאלוהים יאוך לחלצנו ממצוקות, ונזכור את הרסנו זה של צפייה זו מתאוכזב, שוב עלול (המשך בעמוד 62)

הישראלים והפלסטינים בומגית, וכל החור שב אחרת, חי בעולם בלתי ריאלי, בנקודת מחלוקת זו מאמץ הרכבי את השקפתו של ראש עיריית ירושלים, טדי קולק, ומבהיר: ראש עיריית ירושלים, טדי קולק, חזר והציע שבעיר תהיה עיר רייה עילית ותחתיה תהיה חלוקה לרבי-עים (בורוז) יהודים וערביים, כמקובל בי-אנגליה ובארצות-הברית, כלומר, להחיל את העקרונ של הגדרה עצמית, שלפני נותר על יהודה ושומרון, גם על ירוש-לים, כלומר, רבעים שבהם גרים כיום יהודים, יהוו יחידות יהודיות, והוא הדין לגבי האזורים הערביים, דומני, שיהיה גם צורך לקבוע כי התושבים היהודים יהיו אזרחי ישראל ותושבים הערביים אזרחי המדינה הערבית...

האלוף, (מיל) מאשים את ארצות-הברית בכך שלא הפריעה למנחם בגין להטעות את הציבור הישראלי ביחס ל-משמעותם של כמה מסעיפי קמפ-דייוויד, הוא הציג הסכם זה, כמעשה פלאים מדיני ממדרגה ראשונה, כאילו לא רק הביא שלום, אלא הסכם המאפשר סיפוח התנח-לות, ואכן, מי שהשיג שתי מטרות אלה, שבוודאי אינן עולות בקנה אחד, ראוי להיות מוכתר כמלך ישראל, ולשמש ראש ממשלתה לכל ימי חייו...

מרי אורחי

אין ספק כי ההשקפה המנחה את סיפרו החדש של ירושפט הרכבי היא ספחד מסני השטיה הישראלית הגורסת לדחות את פיתרון הבעייה הפלסטינית לעתיד רחוק, התשקפת הגורסת כי במהלך הזמן יתגלו יהודים וערבים, לחיות ביחד, כתפיסתו של משה דיין.

על תפיסה זו הוא מעיר: חיים ביחד הוא ביטוי מלבב, אבל צריך לזכור שחיים ביחד יש גם בין הרוכב לוסוס, יתר על כן, הישארות השטח בלי ריבונות סותרת את מיכנה העולם הנוכחי, המושתת על חלוקת השטחים לריבונות, ייתכן שבמאה ה-25 יבנה העולם על עקרונ של העדד ריבונות, אך הסדר שיתאים או, אינו ישים למאה ה-20, לאורך ימים לא יינתן לעשות מהגדה מן אנטראקטיקה שבה תביעות לי-ריבונות אינן ממומשות... דומני שאין לבנות על כך שישראל תוכל לקיים את שילטונה הנוכחי בגדה לנצח, בראש וברא-שונה מן השיקול שאולי נשמע כמטאפיסי, שאם כל העולם, כולל ארצות-הברית, אינו מכיר בזכותנו לשלטן בגדה, לא נוכל להישאר שם, אפילו איננו יכול כעת לצייר בדיוק את תהליך סילוקנו מנחה, בעיני יש משום שיכרון של גדלות בהנחה ש-ישראל תוכל לעמוד בלחץ כל העולם לי-אורך ימים.

ככל שיתברר שאחת דעתה של ישראל להתמיד בשלטונה בגדה, תגדל ההתנג-